

**WYROK Z DNIA 21 CZERWCA 2002 R.
WA 34/02**

Orzeczenie w wyroku, że żołnierz zawodowy skazany na karę ograniczenia wolności ma pozostawać przez 2 dni w tygodniu w miejscu wskazanym przez dowódcę jednostki wojskowej, który na podstawie art. 227 § 1 k.k.w. powołany jest do wykonania tej kary, nie stanowi obrazy art. 323 § 3 k.k.

Przewodniczący: sędzia SN płk S. Kosmal.

Sędziowie SN: płk W. Maciak (sprawozdawca), płk E. Matwijów.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: płk S. Gorzkiewicz.

Sąd Najwyższy w sprawie Krzysztofa T., oskarżonego o popełnienie przestępstwa określonego w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. – trzykrotnie, po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2002 r. apelacji wniesionej przez prokuratora na niekorzyść oskarżonego od wyroku Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 kwietnia 2002 r.

utrzymał zaskarżony wyrok w mocy (...)

Uzasadnienie:

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 8 kwietnia 2002 r. Krzysztof T. uznany został winnym popełnienia trzech przestępstw określonych w art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k., polegających na tym, że:

„1. w dniu 28 września 1998 r. w M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych w postaci uzyskania nienależnego mu świadczenia, wprowadził w błąd dowódcę Jednostki Wojskowej w M. poprzez użycie jako autentycznego podrobionego dokumentu w postaci rachunku uproszczonego nr 227/98 z dnia 27 lipca 1998 r. opieczetowanego pieczęcią Ośrodka Wczasowego w B., potwierdzającego dokonanie zapłaty w wysokości 1060 zł za pobyt jego dzieci Natalii i Radosława na obozie letnim, czym doprowadził wymienioną Jednostkę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem – kwotą 795 zł, wypłaconą mu z tytułu dofinansowania rzekomo poniesionych kosztów wypoczynku jego dzieci;

2. w dniu 17 września 1999 r. w M., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowych w postaci uzyskania nienależnego mu świadczenia, wprowadził w błąd dowódcę Jednostki Wojskowej w M. poprzez użycie jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci zaświadczenia potwierdzającego pobyt na obozie oraz rachunku uproszczonego nr 236/99 z dnia 19 lipca 1999 r. opieczetowanego pieczęcią Ośrodka Wczasowego w B., potwierdzającego dokonanie zapłaty w wysokości 1 560 zł za pobyt jego dzieci Natalii i Radosława na obozie letnim, czym doprowadził wymienioną Jednostkę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem – kwotą 858 zł, wypłaconą mu z tytułu dofinansowania rzekomo poniesionych kosztów wypoczynku jego dzieci;

3. w dniu 23 lutego 2000 r. w M., działając w celu osiągnięcia korzyści

majątkowych w postaci uzyskania nienależnego mu świadczenia, wprowadził w błąd dowódcę Jednostki Wojskowej w M. poprzez użycie jako autentycznych podrobionych dokumentów w postaci zaświadczenia o posiadaniu uprawnień na prowadzenie zorganizowanych form wypoczynku i potwierdzającego pobyt na zimowisku oraz faktury z dnia 31 stycznia 2000 r. opieczetowanego pieczęcią Ośrodka Wypoczynkowego w G., potwierdzającego dokonanie zapłaty w wysokości 1440 zł za pobyt jego dzieci Natalii i Radosława na zimowisku, czym doprowadził wymienioną Jednostkę do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem kwotą 792 zł, wypłaconą mu z tytułu dofinansowania rzekomo poniesionych kosztów wypoczynku jego dzieci”.

Za każdy z tych czynów Krzysztof T., na podstawie art. 286 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 60 § 1 k.k. w zw. z art. 295 § 1 k.k. i art. 60 § 6 pkt 3 k.k., skazany został na kary po 6 miesięcy ograniczenia wolności.

Na podstawie art. 85, 86 § 1 i art. 86 § 3 k.k. w miejsce orzeczonych kar jednostkowych Wojskowy Sąd Okręgowy w P. wymierzył karę łączną 10 miesięcy ograniczenia wolności, orzekając obowiązek pozostawania przez oskarżonego przez dwa dni w tygodniu, tj. w każdy poniedziałek i piątek, od zakończenia zajęć służbowych do capstrzyku, w miejscu wskazanym przez dowódcę Jednostki Wojskowej w M.

Jednocześnie, na podstawie art. 69 § 1 i 2 i art. 70 § 1 pkt 2 k.k., sąd wykonanie kary łącznej ograniczenia wolności warunkowo zawiesił na okres próby, wynoszący rok, na podstawie zaś art. 71 § 1 k.k. orzekł 50 stawek dziennych grzywny, po 20 złotych każda.

Wyrok ten apelacją na niekorzyść oskarżonego zaskarżył Prokurator Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w E.

Zarzucając temu orzeczeniu, na podstawie art. 438 pkt 1 k.p.k., „obrazę przepisu prawa materialnego art. 323 § 3 k.k. poprzez błędne niewskazanie zarówno przy orzekaniu kar jednostkowych, jak i kary łącznej, miejsca w którym nieprawomocnie skazany Krzysztof T. ma obowiązek pozostawać przez dwa dni w tygodniu, tj. w każdy poniedziałek i piątek oraz scedowanie tego obligatoryjnego obowiązku na rzecz dowódcy Jednostki Wojskowej w M., który nie posiada w tym zakresie żadnych «kreatywnych uprawnień»”, oskarżyciel publiczny wniósł o „zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej orzeczenia za poszczególne przestępstwa jednostkowych kar ograniczenia wolności oraz kary łącznej ograniczenia wolności wraz z obowiązkiem pozostawania przez oskarżonego Krzysztofa T. w określonym miejscu poprzez wskazanie terenu Jednostki Wojskowej w M. jako miejsca, w którym w każdy poniedziałek i piątek oskarżony Krzysztof T. ma obowiązek pozostawać w czasie od zakończenia zajęć służbowych do capstrzyku;

– w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy”.

W tym stanie sprawy Sąd Najwyższy, jako instancja apelacyjna, zważył, co następuje:

Apelacja Prokuratora Wojskowej Prokuratury Garnizonowej w E. nie zasługuje na uwzględnienie.

Nie w pełni bowiem można się zgodzić z wywiedzioną w skardze odwoławczej tezą, iż sąd pierwszej instancji, wbrew dyspozycji art. 323 § 3 k.k., scedował prawo określenia miejsca pozostawania oskarżonego, w ramach wykonywania kary ograniczenia wolności, na dowódcę jednostki wojskowej, w której żołnierz ten odbywa służbę, mimo to, iż nie ma on żadnych uprawnień kreatywnych w tym zakresie.

Sąd ten, wymierzając zarówno kary jednostkowe ograniczenia wolności za poszczególne przestępstwa, jak i określając wysokość kary łącznej, orzekł przecież o obowiązku pozostawania przez oskarżonego w określonym czasie, przez dwa dni w tygodniu, wskazując zaś na dowódcę Jednostki Wojskowej w M. jako wykonującego, w myśl art. 227 § 1 k.k.w., tę karę, wskazał przez to również miejsce jej odbywania, tj. macierzystą Jednostkę Wojskową w M.

Skoro bowiem powołany art. 227 § 1 k.k.w. stanowi, że karę ograniczenia wolności wobec osób wymienionych w art. 323 § 3 k.k. wykonuje dowódca jednostki wojskowej, w której skazany pełni służbę, to określenie w części skazującej wyroku przez sąd, iż karę tę ma on odbywać w określonym czasie w miejscu wskazanym przez dowódcę jego jednostki wojskowej, jest określeniem miejsca jej wykonywania i nie stanowi obrazy prawa materialnego, tj. art. 323 § 3 k.k.

Sąd, określając w ten sposób miejsce odbywania kary ograniczenia wolności przez skazanego żołnierza, wskazuje na dowódcę, który, zgodnie z art. 227 § 1 k.k.w., wykonuje tę karę, aby w rozkazie wymienił, gdzie w obrębie jednostki skazany ma przebywać i jakie zadania wykonywać (por. Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz, pod redakcją A. Zolla, Kraków 1999, t. 3, s. 623, teza 20 i 21) i wcale nie pozbywa się w ten sposób uprawnień wynikających z treści art. 323 § 3 k.p.k., co niesłusznie podnosi w apelacji jej autor.

Z przytoczonych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.